

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

14 martie 2019*

„Trimitere preliminară – Directiva 2010/24/UE – Asistența reciprocă în materie de recuperare a creanțelor legate de impozite, taxe și alte măsuri – Articolul 13 alineatul (1) – Articolul 14 alineatul (2) – Recuperare silită de către autoritățile statului membru solicitat a unor creanțe ale statului membru solicitant – Procedură referitoare la o cerere prin care se solicită reintegrarea acestor creanțe în masa falimentului a unei societăți stabilite în statul membru solicitat – Pârât în această procedură – Stabilire”

În cauza C-695/17,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Helsingin käräjäoikeus (Tribunalul de Primă Instanță din Helsinki, Finlanda), prin decizia din 5 decembrie 2017, primită de Curte la 12 decembrie 2017, în procedura

Metirato Oy, în lichidare,

împotriva

Suomen valtio/Verohallinto,

Eesti Vabariik/Maksu- ja Tolliamet,

CURTEA (Camera întâi),

compusă din domnul J.-C. Bonichot, președinte de cameră, doamna R. Silva de Lapuerta (raportoare), vicepreședintă a Curții, doamna C. Toader și domnii A. Rosas și L. Bay Larsen, judecători,

avocat general: domnul M. Bobek,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru guvernul finlandez, de H. Leppo, în calitate de agent;
- pentru guvernul estonian, de N. Grünberg, în calitate de agent;
- pentru Comisia Europeană, de W. Roels și de I. Koskinen, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 22 noiembrie 2018,

* Limba de procedură: finlandeza.

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 13 alineatul (1) și a articolului 14 alineatul (2) din Directiva 2010/24/UE a Consiliului din 16 martie 2010 privind asistența reciprocă în materie de recuperare a creanțelor legate de impozite, taxe și alte măsuri (JO 2010, L 84, p. 1).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Metirato Oy, pe de o parte, și Suomen valtio/Verohallinto (statul finlandez – administrația fiscală) și l'Eesti Vabariik/Maksu- ja Tolliamet (statul estonian – administrația fiscală), pe de altă parte, în legătură cu o cerere a lichidatorului judiciar al acestei societăți prin care se solicită reintegrarea, în masa falimentului a acestei societăți, a unor creanțe recuperate de autoritățile finlandeze, la cererea autorităților estoniene.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

- 3 Potrivit considerentelor (1)-(4) ale Directivei 2010/24:
 - „(1) Asistența reciprocă dintre statele membre pentru recuperarea creanțelor reciproce și a creanțelor Uniunii cu privire la anumite taxe și alte măsuri contribuie la funcționarea corectă a pieței interne. Aceasta asigură neutralitatea fiscală și a permis statelor membre să elimine măsurile discriminatorii de protecție în tranzacțiile transfrontaliere menite să prevină fraude și pierderile bugetare.
 - (2) Primele modalități de asistență reciprocă în materie de recuperare au fost stabilite prin Directiva 76/308/CEE a Consiliului din 15 martie 1976 privind asistența reciprocă în materie de recuperare a creanțelor rezultate din operațiuni cuprinse în sistemul de finanțare al Fondului European de Orientare și Garantare Agricolă, precum și a prelevărilor agricole și drepturilor vamale [(JO 1976, L 73, p. 18)]. Directiva respectivă și actele care o modificau au fost codificate prin Directiva 2008/55/CE a Consiliului din 26 mai 2008 privind asistența reciprocă în materie de recuperare a creanțelor privind anumite cotizații, drepturi, taxe și alte măsuri [(JO 2008, L 150, p. 28)].
 - (3) Cu toate acestea, respectivele dispoziții, chiar dacă reprezintă un prim pas către îmbunătățirea procedurilor de recuperare la nivelul Uniunii prin armonizarea normelor naționale aplicabile, s-au dovedit insuficiente pentru a răspunde cerințelor pieței interne așa cum a evoluat aceasta în ultimii 30 de ani.
 - (4) Pentru a proteja mai eficient interesele financiare ale statelor membre și neutralitatea pieței interne, este necesară extinderea domeniului de aplicare a asistenței reciproce în materie de recuperare la creanțele legate de impozite și taxe care nu sunt încă acoperite de asistența reciprocă în materie de recuperare, în timp ce, pentru a putea răspunde creșterii numărului cererilor de asistență și pentru a obține rezultate mai bune, este necesar ca asistența să fie mai eficientă, mai eficace și mai ușor de pus în practică. Pentru realizarea acestor obiective sunt necesare adaptări semnificative, nefiind suficientă o simplă modificare a Directivei 2008/55/CE existente. Prin urmare, respectiva directivă ar trebui să fie abrogată și înlocuită cu un nou instrument juridic, care se bazează pe rezultatele obținute în urma aplicării Directivei 2008/55/CE, dar care oferă norme mai clare și mai precise acolo unde este necesar.”

4 Articolul 1 din această directivă prevede:

„Prezenta directivă stabilește normele în temeiul cărora statele membre urmează să asigure asistența în vederea recuperării, într-un stat membru, a tuturor creanțelor menționate la articolul 2, născute într-un alt stat membru.”

5 Articolul 10 din aceeași directivă are următorul cuprins:

„(1) La cererea autorității solicitante, autoritatea solicitată recuperează creanțele care fac obiectul unui instrument de executare în statul membru solicitant.

(2) De îndată ce autoritatea solicitantă are cunoștință despre orice informații relevante cu privire la cazul care a motivat cererea de recuperare, aceasta le transmite autorității solicitate.”

6 Articolul 13 din Directiva 2010/24 prevede:

„(1) În scopul recuperării creanței în statul membru solicitat, orice creanță cu privire la care a fost formulată o cerere de recuperare este tratată ca și când ar fi o creanță a statului membru solicitat, cu excepția cazului în care prezenta directivă prevede altfel. Autoritatea solicitată face uz de prerogativele conferite și de procedurile instituite în temeiul actelor cu putere de lege și al actelor administrative din statul membru solicitat care se aplică creanțelor cu privire la aceleași impozite sau taxe sau, în absența acestora, impozite sau taxe similare, cu excepția cazului în care prezenta directivă prevede altfel.

[...]

Statul membru solicitat nu este obligat să acorde creanțelor altor state membre preferințele acordate pentru creanțe similare apărute în respectivul stat membru, cu excepția cazurilor în care statele membre vizate convin altfel sau există dispoziții contrare în legislația statului membru solicitat. Un stat membru care acordă preferințe pentru creanțe altui stat membru nu poate refuza acordarea acelorași preferințe pentru aceleași creanțe sau pentru creanțe similare altor state membre, în aceleași condiții.

[...]

(5) Fără a aduce atingere articolului 20 alineatul (1), autoritatea solicitată îi transmite autorității solicitante sumele recuperate aferente creanței, precum și dobânda menționată la alineatele (3) și (4) din prezentul articol.”

7 Potrivit articolului 14 din această directivă:

„(1) Litigiile cu privire la creanță, la titlul inițial care permite executarea în statul membru solicitant sau la titlul uniform care permite executarea în statul membru solicitat și litigiile legate de validitatea unei notificări efectuate de o autoritate competentă a statului membru solicitant sunt de competența organismelor competente ale statului membru solicitant. Dacă, în cursul procedurii de recuperare, creanța, instrumentul inițial care permite executarea în statul membru solicitant sau instrumentul uniform care permite executarea în statul membru solicitat, este contestată de o parte interesată, autoritatea solicitată informează respectiva parte interesată că o astfel de acțiune trebuie introdusă de aceasta din urmă în fața organismului competent al statului membru solicitant, în conformitate cu actele cu putere de lege în vigoare în statul respectiv.

(2) Litigiile cu privire la măsurile de executare luate în statul membru solicitat sau cu privire la validitatea unei notificări efectuate de o autoritate competentă a statului membru solicitat sunt introduse în fața organismului competent al statului membru respectiv în conformitate cu actele cu putere de lege și actele administrative ale acestuia.

(3) Atunci când una dintre acțiunile menționate la alineatul (1) a fost introdusă în fața organismului competent al statului membru solicitant, autoritatea solicitantă informează autoritatea solicitată cu privire la aceasta și precizează care sunt elementele creanței care nu fac obiectul contestației.

(4) De îndată ce autoritatea solicitată primește informațiile menționate la alineatul (3), fie din partea autorității solicitante, fie din partea părții interesate, aceasta suspendă procedura de executare în ceea ce privește partea contestată a creanței, în așteptarea deciziei organismului competent în materie, cu excepția cazurilor în care autoritatea solicitantă formulează o cerere contrară, în conformitate cu al treilea paragraf din prezentul alineat.

La cererea autorității solicitante sau în cazul în care se consideră necesar de către autoritatea solicitată, fără să se aducă atingere articolului 16, autoritatea solicitată poate recurge la măsuri asigurătorii pentru a garanta recuperarea, în măsura în care actele cu putere de lege sau actele administrative în vigoare în statul membru solicitat permit acest lucru.

În conformitate cu actele cu putere de lege, actele administrative și practicile administrative în vigoare în statul membru în care își are sediul, autoritatea solicitantă poate cere autorității solicitate să recupereze o creanță contestată sau o parte contestată a creanței, în măsura în care actele cu putere de lege, actele administrative și practicile administrative în vigoare în statul membru solicitat permit acest lucru. [...]

[...]"

- 8 Articolul 16 alineatul (1) primul paragraf din directiva menționată prevede:

„La cererea autorității solicitante, autoritatea solicitată ia măsurile asigurătorii necesare, dacă acestea sunt permise de legislația sa națională și în conformitate cu practicile sale administrative, pentru a asigura recuperarea în cazul în care creanța sau instrumentul care permite executarea în statul membru solicitant este contestat(ă) la momentul formulării cererii sau în cazul în care creanța nu face încă obiectul unui instrument care să permită executarea în statul membru solicitant, în măsura în care sunt de asemenea posibile măsuri asigurătorii, într-o situație similară, în temeiul legislației naționale și al practicilor administrative ale statului membru solicitant.”

Dreptul finlandez

- 9 Potrivit articolului 5 alineatul 1 din laki takaisinsaannista konkurssipesään (Legea privind întoarcerea activelor la masa falimentului), în versiunea aplicabilă litigiului principal, un act juridic este anulat printre altele atunci când, singur sau împreună cu alte măsuri, favorizează în mod necorespunzător un creditor în detrimentul celorlalți creditori. O asemenea anulare presupune că, la momentul la care acest act a fost efectuat, debitorul se afla în stare de insolvență sau că actul respectiv a provocat, în parte, insolvența sa.
- 10 Articolul 10 din această lege prevede printre altele că plata unei datorii care intervine în perioada de trei luni anterioară datei de referință este anulată dacă, în raport cu masa falimentului, cuantumul plății poate fi considerat semnificativ. O asemenea plată nu este însă anulată dacă, ținând seama de împrejurări, se poate considera că aceasta are caracter uzual.
- 11 În temeiul articolului 23 din legea menționată, lichidatorul judiciar sau un creditor care și-a declarat creanța ori a cărui creanță este în alt mod luată în considerare în lista creanțelor pot să solicite reintegrarea prin introducerea unei acțiuni în justiție sau printr-o opoziție la declararea unei creanțe. Această acțiune poate fi formulată în fața tribunalului de primă instanță care a deschis procedura de lichidare.

Litigiul principal și întrebările preliminare

- 12 La 18 aprilie 2012, administrația fiscală și vamală a Republicii Estonia a adresat administrației fiscale finlandeze, în temeiul articolului 10 din Directiva 2010/24, o cerere de recuperare a unor impozite și a dobânzilor aferente acelor impozite, și anume un quantum total de 28 754,50 euro, care trebuia recuperat de la Metirato.
- 13 În aplicarea acestei cereri, administrația fiscală finlandeză a comunicat, în vederea recuperării lor, atât propriile creanțe, cât și pe cele ale statului estonian autorității finlandeze însărcinate cu recuperarea silită a creanțelor.
- 14 La 12 februarie 2013, Metirato a plătit în mod voluntar acestei autorități suma de 17 500 de euro, din care suma de 15 837,67 euro a fost transmisă administrației fiscale finlandeze, care, în temeiul cererii de recuperare menționate, a plătit statului estonian suma de 15 541,67 euro.
- 15 La 23 aprilie 2013, Metirato a plătit voluntar administrației fiscale finlandeze o sumă suplimentară de 17 803 euro.
- 16 La 8 mai 2013, Helsingin käräjäoikeus (Tribunalul de Primă Instanță din Helsinki, Finlanda) a deschis, la cererea Metirato, procedura de lichidare a acestei societăți.
- 17 La 10 septembrie 2013, administrația fiscală estoniană a adresat administrației fiscale finlandeze o a doua cerere de recuperare, care se referea printre altele la soldul care rămânea datorat din creanța vizată de prima cerere de recuperare, și anume suma de 8 840,17 euro. La 17 septembrie 2013, în temeiul acestei a doua cereri, administrația fiscală finlandeză a declarat, pe lângă propriile creanțe, și creanțele statului estonian față de Metirato.
- 18 La 8 mai 2014, lichidatorul judiciar al Metirato a introdus la Helsingin käräjäoikeus (Tribunalul de Primă Instanță din Helsinki, Finlanda) o acțiune împotriva statului finlandez și a administrației fiscale a acestuia, solicitând, în conformitate cu articolele 5 și 10 din Legea privind întoarcerea activelor la masa falimentului, reintegrarea în masa falimentului Metirato a tuturor sumelor plătite de aceasta.
- 19 Această acțiune este întemeiată pe argumentele potrivit cărora, pe de o parte, administrația fiscală finlandeză a fost favorizată în mod necorespunzător în detrimentul celorlalți creditori ca urmare a plății impozitelor exigibile de multă vreme, în condițiile în care Metirato era deja insolubilă, iar această administrație ar fi trebuit să aibă cunoștința de această insolvabilitate și, pe de altă parte, Metirato plătise, în perioada critică, și anume între 25 ianuarie 2013 și 8 mai 2013, o sumă considerabilă cu titlu de datorie fiscală în raport cu importanța masei bunurilor.
- 20 Această acțiune este îndreptată împotriva statului finlandez și a administrației sale fiscale și, pentru cazul în care acestea nu ar fi considerate pârâții adecvați în ceea ce privește suma de 15 541,67 euro, împotriva statului estonian.
- 21 Statul finlandez s-a opus acțiunii lichidatorului judiciar al Metirato, susținând în special că, în măsura în care era vorba despre o sumă percepută de statul estonian, această acțiune trebuia îndreptată împotriva acestuia din urmă. Statul finlandez consideră că, prin furnizarea, în conformitate cu articolul 10 din Directiva 2010/24, a unei asistențe administrative autorităților estoniene, el a acționat doar în calitate de agent al autorităților fiscale estoniene, că la niciun moment nu a intrat în posesia acestei sume și că misiunea sa a luat sfârșit atunci când s-a efectuat recuperarea, astfel încât cererea lichidatorului judiciar al Metirato privind suma menționată trebuie să fie adresată administrației fiscale estoniene.

- 22 În ceea ce îl privește, statul estonian a contestat acțiunea amintită pentru motivul că, în opinia sa, rezultă din dispozițiile articolului 13 alineatul (1) și ale articolului 14 alineatul (2) din Directiva 2010/24 că, în măsura în care cererea lichidatorului judiciar al Metirato se referă la o sumă recuperată de administrația finlandeză, numai aceasta din urmă poate fi considerată pârâtă în cadrul procedurii de reintegrare în cauză.
- 23 În aceste condiții, Helsingin käräjäoikeus (Tribunalul de Primă Instanță din Helsinki) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:
- „1) Articolul 13 alineatul (1) din Directiva 2010/24, potrivit căruia creanțele cu privire la care a fost formulată o cerere de recuperare trebuie tratate de statul solicitat ca și când ar fi creanțe ale acelui stat, trebuie interpretat:
- a) în sensul că și statul membru solicitat este parte în procedura judiciară care are drept obiect întoarcerea în masa falimentului a sumelor plătite în cadrul recuperării creanțelor sau
 - b) în sensul că statul solicitat asigură numai recuperarea creanței în cadrul procedurii de executare și înscrierea creanței în cadrul procedurii de insolvență, dar calitatea de pârât revine statului solicitant în cadrul unei acțiuni de întoarcere a activelor care se referă la întinderea activelor care fac parte din masa falimentului?
- 2) Directiva [2010/24] trebuie interpretată în sensul că creanțele unui alt stat membru sunt recuperate pe baza unei cereri de recuperare, prin utilizarea acelorași mijloace, însă într-un mod în care activele recuperate rămân separate și distincte de patrimoniul statului solicitat sau în sensul că sunt recuperate împreună cu creanțele proprii și se confundă, așadar, cu patrimoniul statului solicitat? Cu alte cuvinte, prin intermediul Directivei [2010/24] se urmărește numai interzicerea defavorizării creanțelor unui alt stat?
- 3) Se poate considera că un litigiu privind întoarcerea activelor la masa falimentului este echivalent unui litigiu cu privire la măsurile de executare în sensul articolului 14 alineatul (2) [din Directiva 2010/24] și se poate deduce astfel că, în temeiul [acestei directive], și statul solicitat este pârât în cadrul unui asemenea litigiu?”

Cu privire la întrebările preliminare

- 24 Prin intermediul întrebărilor formulate, care trebuie analizate împreună, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 13 alineatul (1) și articolul 14 alineatul (2) din Directiva 2010/24 trebuie interpretate în sensul că, pe de o parte, se aplică unei proceduri prin care se urmărește reintegrarea, în masa falimentului a unei societăți stabilite în statul membru solicitat, a creanțelor care au făcut obiectul unei recuperări la cererea statului membru solicitant, atunci când această procedură este întemeiată pe contestarea unor măsuri de executare, în sensul acestui articol 14 alineatul (2), și că, pe de altă parte, statul membru solicitat, în sensul acestor dispoziții, trebuie considerat ca fiind pârât în procedura respectivă și dacă împrejurarea că cuantumul acestor creanțe este separat de bunurile acestui stat membru sau confundat cu ele are o incidență în această privință.
- 25 În speță, trebuie amintit că, prin acțiunea sa, lichidatorul judiciar al Metirato contestă validitatea, prin raportare la dreptul finlandez, a recuperării creanțelor efectuate de autoritatea finlandeză însărcinată cu recuperarea creanțelor statului în vederea recuperării unor creanțe datorate de această societate statului finlandez și statului estonian.
- 26 În măsura în care această procedură de recuperare silită a fost angajată în vederea executării unei cereri de recuperare adresate, în temeiul Directivei 2010/24, autorităților finlandeze de autoritățile estoniene, ea constituie o măsură de executare luată de statul membru solicitat, în sensul articolului 14 alineatul (2) din această directivă.

- 27 În consecință, potrivit acestei dispoziții, un litigiu prin care se urmărește să se conteste desfășurarea și rezultatul acestei proceduri, precum litigiul principal, constituie un litigiu cu privire la o măsură de executare luată în statul membru solicitat și trebuie, prin urmare, introdus în fața organismului competent al statului membru respectiv, în speță Republica Finlanda, în conformitate cu actele cu putere de lege și cu actele administrative ale acestuia.
- 28 Cu toate acestea, întrucât textul dispoziției menționate nu precizează care este pârâtul într-un astfel de litigiu – statul membru solicitant ori statul membru solicitat –, este necesar să se examineze dacă acesta poate fi determinat prin raportare la economia generală și la finalitatea Directivei 2010/24.
- 29 Astfel cum rezultă din considerentele (1)-(4) ale acestei directive, aceasta urmărește să extindă domeniul de aplicare al Directivei 76/308, codificată prin Directiva 2008/55, la creanțele care nu erau acoperite de aceasta pentru a proteja mai eficient interesele financiare ale statelor membre și neutralitatea pieței interne, precum și pentru a face ca asistența reciprocă în materie de recuperare să fie mai eficientă, mai eficace și mai ușor de pus în practică, pentru a putea răspunde creșterii numărului cererilor de asistență.
- 30 În conformitate cu articolul 1 din Directiva 2010/24, aceasta stabilește normele în temeiul cărora statele membre urmează să asigure asistența în vederea recuperării, într-un stat membru, a tuturor creanțelor născute într-un alt stat membru.
- 31 În ceea ce privește măsurile luate de statul membru solicitat în vederea recuperării, în acest stat membru, a unei creanțe care face obiectul unei cereri de recuperare, autoritatea solicitată trebuie, în conformitate cu articolul 13 alineatul (1) din Directiva 2010/24, să facă uz de prerogativele conferite și de procedurile instituite în temeiul actelor cu putere de lege și al actelor administrative din statul membru respectiv, întrucât orice creanță cu privire la care a fost formulată o asemenea cerere este tratată ca și când ar fi o creanță a statului membru solicitat, cu excepția cazului în care această directivă prevede altfel.
- 32 De asemenea, articolul 14 alineatul (4) al doilea paragraf, precum și articolul 16 alineatul (1) din Directiva 2010/24 prevăd posibilitatea autorității solicitate de a adopta, la cererea autorității solicitante, măsuri asigurătorii pentru a garanta recuperarea unei creanțe care face obiectul unei contestații, în măsura în care reglementarea națională în vigoare în statul membru solicitat permite acest lucru.
- 33 Pe de altă parte, articolul 14 din Directiva 2010/24 prevede o repartizare a competențelor între organismele statului membru solicitant și cele ale statului membru solicitat pentru soluționarea litigiilor privind, pe de o parte, creanța, instrumentul inițial care permite executarea în statul membru solicitant, instrumentul uniform care permite executarea în statul membru solicitat sau validitatea unei notificări efectuate de o autoritate competentă a statului membru solicitant, precum și, pe de altă parte, măsurile de executare luate în statul membru solicitat sau validitatea unei notificări efectuate de o autoritate competentă a acestuia din urmă.
- 34 Această repartizare a competențelor reprezintă corolarul faptului că creanța și instrumentele care permit executarea recuperării ei sunt stabilite în temeiul normelor de drept în vigoare în statul membru solicitant, în timp ce măsurile de executare sunt adoptate în statul membru solicitat, în conformitate cu dispozițiile de drept aplicabile în acesta din urmă (a se vedea, în ceea ce privește Directiva 76/308, Hotărârea din 14 ianuarie 2010, Kyrian, C-233/08, EU:C:2010:11, punctul 40).
- 35 Astfel, în virtutea articolului 14 alineatul (1) din Directiva 2010/24, orice contestare a creanței, a instrumentului inițial care permite executarea în statul membru solicitant, a instrumentului uniform care permite executarea în statul membru solicitat sau a unei notificări efectuate de o autoritate competentă a statului membru solicitant trebuie făcută în fața organismelor competente ale acestui stat

membru, iar nu în fața celor ale statului membru solicitat, a căror putere de control este, prin acest articol 14 alineatul (2), limitată în mod expres la actele din acest stat membru (Hotărârea din 26 aprilie 2018, *Donnellan*, C-34/17, EU:C:2018:282, punctele 43 și 44).

- 36 În schimb, litigiile privind măsurile de executare luate de statul membru solicitat sau validitatea unei notificări efectuate de o autoritate solicitată sunt introduse în fața organismului competent al acestui stat membru, în conformitate cu actele cu putere de lege și actele administrative ale acestuia din urmă, acest organism fiind mai bine plasat pentru a interpreta dreptul său național sau pentru a statua cu privire la legalitatea unui act în funcție de acesta (a se vedea, în ceea ce privește Directiva 76/308, Hotărârea din 14 ianuarie 2010, *Kyrian*, C-233/08, EU:C:2010:11, punctele 39, 40 și 49).
- 37 Prin urmare, reiese din dispozițiile Directivei 2010/24, pe de o parte, că măsurile de executare adoptate de statul membru solicitat sunt reglementate de legislația aplicabilă în acest stat membru și, pe de altă parte, că litigiile referitoare la aceste măsuri trebuie să fie introduse în fața organismului competent din statul membru solicitat, care trebuie să le examineze din perspectiva dispozițiilor dreptului său național.
- 38 Împrejurarea că un asemenea litigiu se înscrie în cadrul unei proceduri prin care se solicită reintegrarea unor bunuri în masa falimentului a unei societăți stabilite în statul membru solicitat nu poate repune în discuție normele referitoare la soluționarea acestui litigiu prevăzute de legiuitorul Uniunii, întrucât acesta din urmă nu a efectuat, în vederea aplicării acestor norme, o distincție în funcție de natura procedurii în care respectivul litigiu intervine.
- 39 În consecință, astfel cum a arătat în esență avocatul general la punctele 45-47 din concluzii, rezultă din economia generală și din finalitatea Directivei 2010/24 că o acțiune precum cea în discuție în litigiul principal, prin care se urmărește să se conteste, în fața organismului competent din statul membru solicitat, validitatea, în raport cu dreptul acestui stat membru, a unei proceduri de recuperare silită angajate, în conformitate cu acest drept, de autoritățile acelui stat membru, în vederea recuperării, în temeiul acestei directive, a creanțelor statului membru solicitant, trebuie să fie îndreptată împotriva statului membru solicitat, chiar dacă o astfel de contestație se înscrie în cadrul unei proceduri prin care se solicită reintegrarea unor bunuri în masa falimentului a unei societăți stabilite în acest stat membru.
- 40 Pe de altă parte, în absența stabilirii, în Directiva 2010/24, a modalităților de păstrare a sumelor recuperate de statul membru solicitat înaintea transferului lor către statul membru solicitant, aceasta intră în competența statelor membre, cu condiția ca obligația de a transfera sumele recuperate și dobânzile aferente să fie respectată.
- 41 Astfel, împrejurarea că cuantumul creanțelor recuperate de statul membru solicitat pe baza unei cereri de recuperare formulate în temeiul acestei directive este separat de bunurile acestui stat membru sau confundate cu ele nu are incidență asupra interpretării enunțate la punctul 38 din prezenta hotărâre.
- 42 În plus, trebuie amintit că Directiva 2010/24 se întemeiază pe principiul încrederii reciproce (Hotărârea din 26 aprilie 2018, *Donnellan*, C-34/17, EU:C:2018:282, punctul 41).
- 43 În consecință, astfel cum a arătat în esență avocatul general la punctul 54 și următoarele din concluzii, atunci când o măsură de executare, precum cea în discuție în litigiul principal, luată în statul membru solicitat în vederea recuperării unei creanțe a statului membru solicitant, este contestată cu succes în fața organismului competent al statului membru solicitat, statului membru solicitant îi revine în principiu obligația să ramburseze orice sumă recuperată, în temeiul acestei măsuri, care i-a fost transmisă de statul membru solicitat.

- 44 În aceste condiții, trebuie să se răspundă la întrebările adresate că articolul 13 alineatul (1) și articolul 14 alineatul (2) din Directiva 2010/24 trebuie să fie interpretate în sensul că, pe de o parte, ele se aplică unei proceduri prin care se solicită reintegrarea, în masa falimentului a unei societăți stabilite în statul membru solicitat, a creanțelor care au făcut obiectul unei recuperări la cererea statului membru solicitant, atunci când această procedură este întemeiată pe contestarea unor măsuri de executare, în sensul acestui articol 14 alineatul (2), și că, pe de altă parte, statul membru solicitat, în sensul acestor dispoziții, trebuie considerat ca fiind pârât în procedura menționată, fără ca împrejurarea că quantumul acestor creanțe este separat de bunurile acestui stat membru sau confundat cu ele să aibă incidență în această privință.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 45 Întrucât, în privința părților din acțiunea principală, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară:

Articolul 13 alineatul (1) și articolul 14 alineatul (2) din Directiva 2010/24/UE a Consiliului din 16 martie 2010 privind asistența reciprocă în materie de recuperare a creanțelor legate de impozite, taxe și alte măsuri trebuie să fie interpretate în sensul că, pe de o parte, ele se aplică unei proceduri prin care se solicită reintegrarea, în masa falimentului a unei societăți stabilite în statul membru solicitat, a creanțelor care au făcut obiectul unei recuperări la cererea statului membru solicitant, atunci când această procedură este întemeiată pe contestarea unor măsuri de executare, în sensul acestui articol 14 alineatul (2), și că, pe de altă parte, statul membru solicitat, în sensul acestor dispoziții, trebuie considerat ca fiind pârât în procedura menționată, fără ca împrejurarea că quantumul acestor creanțe este separat de bunurile acestui stat membru sau confundat cu ele să aibă incidență în această privință.

Semnături